

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 59

Dr. Peter David Beter

31. októbra 1980

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: <https://www.peterdavidbeter.com>

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný slovenský preklad historického textu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a opisované tajné udalosti sú autorovými tvrdeniami; ich zachovanie v preklade neznamena potvrdenie ich pravdivosti.

Ahoj, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 31. októbra 1980 a toto je môj AUDIO LIST® č. 59.

Začiatkom tohto mesiaca milióny fanúšikov bejzbalu naplno sledovali Svetovú sériu. Svetová séria je vždy skvelá zábava s množstvom vzrušenia a napätia až do konca; a aj keď váš tím prehrá, nie je to až také zlé. Vždy je tu ďalší rok.

Teraz sme vy a ja vtiahnutí do „svetovej série“ iného druhu. Naša séria pozostáva z bojov, ktoré rozhodnú, aký svet zanecháme našim deťom, a budúci rok nebude odvetá! Ak teraz vypadneme po troch strikoch, hra sa skončí, takže musíme ďalej šviháť pálkou, kým konečne neodpálime homerun, ktorý potrebujeme na víťazstvo.

Moje tri osobitné témy na tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Plán prepustenia rukojemníkov v Iráne vedúci k vojne.

Téma č. 2 — Senátor William Proxmire a „akčný krok č. 4“.

Téma č. 3 — „Akčný krok č. 5“ na novom bojovom fronte.

Téma č. 1 — Počas tohto mesiaca, októbra 1980, ovládali správy tu v Spojených štátoch tri otázky. Jednou bola pokračujúca vojna medzi Irakom a Iránom. Tú postupne zatienili náhle nové chýry o možnom prepustení našich rukojemníkov v Iráne. A treťou otázkou, vezúcou sa na vlnách ostatných udalostí, boli nadchádzajúce voľby. Tieto tri pokračujúce spravodajské príbehy spolu súvisia a všetky zasa odrážajú prudký zákulisný zápas medzi tromi (3) odlišnými mocenskými skupinami.

Jednou je skupina satanistických bolševikov, ktorí teraz ovládajú vládu Spojených štátov. Ďalšou je rockefellerovský ropný kartel, ktorý je teraz pod kontrolou Johna J. McCloya. Tretie mocenské centrum je v Sovietskom zväze, ktorého dnešní vládcovia vedú boj na život a na smrť proti satanistickým bolševikom. Hlavnými aktérmi sú teraz bolševici a McCloyova ropná skupina. Práve oni uskutočnili väčšinu manévrov v iracko-iránskej vojne, okolo chýrov o prepustení rukojemníkov aj v príprave na voľby. Do zápasu však vo všetkých troch oblastiach vstupujú aj ruskí agenti. Kdekoľvek je to možné, snažia sa narúšať bolševické plány, aj keby tým dočasne pomohli veľkým ropným záujmom.

Pre väčšinu Američanov sa chýry o možnom prepustení rukojemníkov stali v posledných dňoch ústrednou otázkou. Zdá sa, že vyrástli z iracko-iránskej vojny a z rečí o výmene náhradných dielov pre Irán za rukojemníkov. Vyhliadky na prepustenie rukojemníkov sa sledujú aj z hľadiska ich vplyvu na naše celoštátne voľby. A tak sú po takmer roku iránski rukojemníci opäť v centre pozornosti. A teraz rovnako ako vtedy, priatelia, skutočné stávky v otázke iránskych rukojemníkov zahŕňajú nebezpečenstvo termonukleárnej vojny.

Minulý mesiac som v AUDIO LISTE č. 58 vysvetlil, ako sa spustila vojna medzi Irakom a Iránom. Išlo o obrovský úplatok Iraku, ktorý zosnoval rockefellerovský ropný kartel, a vyplatili ho v zlate — v zlate v hodnote 8 000 000 000 dolárov! Bola to časť toho istého zlata, ktoré pred rokmi ukradli z depozitárov Ministerstva financií Spojených štátov. Cieľ veľkých ropných záujmov je ten, ktorý som vysvetlil minulý mesiac. Chcú dokončiť to, čo začali zvrhnutím zosnulého iránskeho šacha. Chcú znovu ovládnuť Irán s jeho ropným bohatstvom za nových, výnosnejších podmienok, a preto chcú tak či onak zvrhnúť takzvaný Chomejního režim. Vojna s Irakom má tento proces začať, ale Irán nie je jedinou arénou, v ktorej sa rozpadajúci rockefellerovský kartel pokúša znovu presadiť.

Deje sa to aj priamo tu v Spojených štátoch. Všetky staré tváre z rozkvetu rockefellerovskej moci za Nixonovej administratívy sa teraz združili pod republikánskou zástavou. Duch Nelsona Rockefellera sa opäť načahuje po Bielom dome. Bolševici, ktorí sa zmocnili vlády Spojených štátov, medzitým nemajú v úmysle svoju moc pustiť a najľahšou cestou, ako si ju udržať, je jednoducho ponechať na scéne tie isté tváre. Tunajší bolševici preto robia všetko, čo môžu, aby zabránili zmene v Bielom dome.

Minulý mesiac som oznámil, že rockefellerovská skupina veľkých ropných záujmov pri iracko-iránskej vojne úzko spolupracovala s touto bolševickou vládou. Tu doma sú však rivalmi. Minulý mesiac som povedal, že veľké ropné záujmy sa tým len vystavujú bolševickému podrazu; a naozaj, tento mesiac sa bolševický podraz začal zhmotňovať v podobe náhleho nového plánu prepustenia rukojemníkov. Týmto jediným trikom dúfali bolševici vo vláde Spojených štátov, že rockefellerovskej ropnej skupine vytiahnu koberec spod nôh tak v Perzskom zálive, ako aj v tunajších voľbách.

Dňa 6. októbra republikánska volebná kampaň oznámila vytvorenie osobitnej poradnej skupiny. Údajne mala sledovať a pripravovať obranu proti takzvanému „októbrovému prevrapeniu“. Obávali sa, že tesne pred voľbami dôjde k niečomu, čo obráti situáciu naruby. Hneď na druhý deň, 7. októbra, sa ich obavy začali naplňovať. Nezávislý prezidentský kandidát Barry Commoner oznámil, že dostal z Iránu návrh na prepustenie rukojemníkov. Odovzdali ho Ministerstvu zahraničných vecí a začali sa záchvevy vzrušenia. Dňa 9. októbra sa príbeh o rukojemníkoch ešte viac rozprúdil. V ten deň hovorcovia Ministerstva zahraničných vecí vyhlásili, že sú v kontakte s rukojemníkmi. V súvislosti s najvyššie postaveným rukojemníkom Bruceom Langdonom povedali, citujem: „Sme v pravidelnom kontakte.“

Ďalšia správa, ktorá mala zvýšiť očakávanie okolo rukojemníkov, prišla z Nórska. Nórsko je podobne ako Irán v prednej línii bolševického plánovania jadrového prvého úderu proti Rusku. Už dávno som o tom informoval v AUDIO LISTE č. 37; a 10. októbra noviny v nórskom Osle pomohli posunúť tento najnovší bolševický trik dopredu. Nórske noviny citovali bývalého iránskeho ministra zahraničných vecí Ghotbzadeha, podľa ktorého by mal Irán rukojemníkov okamžite prepustiť. V Spojených štátoch vzrušenie opäť o stupeň vzrástlo.

Nasledujúci približne týždeň nechali chýry o prepustení iránskych rukojemníkov chvíľu pomaly vrieť. Potom 17. októbra poskytol iránsky premiér Rajai ďalšiu zámienku na vystupňovanie chýrov. Vystúpil pred Bezpečnostnou radou OSN, kde ostro napadol Spojené štáty za pomoc Iraku vo vojne; v správach to však ustúpilo do úzadia oproti iným vyjadreniam, ktoré Rajai predniesol na tlačovej konferencii o deň neskôr. Zdalo sa, že Irán pod tlakom vojny s Irakom hľadá cestu z rukojemníckej krízy.

Príval chýrov sa potom zmenil na povodeň a v stredu 22. októbra NBC Nightly News odvysielali senzačnú správu. Údajne došlo k „prelomu“ v rokovaníach o rukojemníkoch. Iránsky parlament mal vraj počas rozpravy v nedeľu 26. októbra takmer určite stanoviť podmienky prepustenia, po čom mohlo nasledovať skutočné prepustenie rukojemníkov už nasledujúci deň.

Dovtedy išlo bolševickým plánovačom všetko podľa predstáv. Podľa ich výpočtov by prepustenie rukojemníkov v tomto termíne zaručilo znovuzvolenie tejto bolševickej administratívy, pretože celý

týždeň pred voľbami by zaplnili správy o rukojemníkoch. Najprv dráma samotného prepustenia, potom niekoľko dní príbehy o návrate niektorých rukojemníkov domov a presune ďalších na medzizastávky na lekárske ošetrovanie. Správy o opätovných stretnutiach, rozhovory s bývalými rukojemníkmi a ich rodinami, osobitné spravodajské relácie, ktoré by to všetko znova preberali. A, priatelia, keby všetko išlo podľa plánu, tu by v deň volieb v roku 1980 vládla eufória. Milióny dovtedy nerozhodnutých voličov by sa nechali strhnúť emóciou okamihu a bolševici si boli istí, že by vo volebnej kabínke potiahli páku označenú „Jimmy Carter“. Nezáležalo na tom, že neskôr by prišla skepsa voči načasovaniu prepustenia. Vtedy by už voľby boli za nami a čin by bol vykonaný. To bol bolševický plán vlády Spojených štátov, ale ruskí agenti sa opäť pokúšajú zasiahnuť a tieto bolševické plány rozplieť.

Situácia s rukojemníkmi v Iráne bola od samého začiatku pod bolševickou kontrolou, ako som prvýkrát odhalil v AUDIO LISTE č. 52. Bolševici však nemajú Irán pod úplnou kontrolou, pretože aj Rusom sa takmer pred rokom podarilo získať v Iráne významnú mieru vplyvu. V súčasnej situácii sa bolševickí agenti v Iráne pokúsili strhnúť iránsky parlament k rýchlemu kroku, ktorý chceli. Ruským agentom sa však podarilo tento nápor aspoň spomaliť a bolševické načasovanie sa posunulo. Takže aj keby teraz k prepusteniu rukojemníkov v nejakej podobe došlo, účinok na naše voľby je menej predvídateľný. Prepustenie na poslednú chvíľu by dokonca mohlo pre skepsu vyvolať opačnú reakciu voličov, a preto je výsledok volieb teraz otvorený. Ľahko môže dopadnúť proti bolševickým želaniam. Ak sa tak stane, bude to pre bolševikov prekážka najmä v podobe zdržania. Budú musieť znovu nadobudnúť kontrolu nad novou administratívou. V ich horúčkovitej snahe rozpútať PRVÚ JADROVÚ VOJNU ich to bude stáť trochu vzácneho času, a práve preto Rusi chcú zmenu administratívy — jednoducho spomaliť bolševikov.

Spomenul som však, že bolševický trik s prepustením rukojemníkov sa rozbehol s dvoma (2) cieľmi. Jedným bolo podkopať snahu rockefellerovskej skupiny veľkých ropných záujmov získať Biely dom pod menom Ronalda Reagana. Tento cieľ silno závisel od načasovania, a preto bol pravdepodobne zmarený; druhý cieľ prepustenia rukojemníkov v tomto čase však zostáva na správnej ceste. Je súčasťou najnovšieho bolševického scenára vedúceho k jadrovému prvému úderu proti Rusku.

Prvým krokom tohto najnovšieho vojnového plánu bolo rozpútať iracko-iránsku vojnu, ako som spomenul minulý mesiac. Rockefellerovská skupina veľkých ropných záujmov to urobila v domnení, že začína pád Chomejního režimu; tunajší bolševici to však namiesto toho využili na iný účel. Bolševická vláda Spojených štátov v podstate hovorí Iránu: „Prepustite rukojemníkov a poskytneme vám vojenskú pomoc proti Iraku“, ktorý podporujú veľké ropné záujmy. A ako príprava už smerujú na miesto významné obojživelné útočné sily americkej námornej pechoty. Zahrňajú vrtuľníkovú lietadlovú loď, výsadkové plavidlá a približne 1 800 príslušníkov námornej pechoty. Dňa 27. októbra veľmi potichu prešli Suezským prielivom smerom do Perzského zálivu. Taktika sa stále mení, ale stratégia zostáva rovnaká.

V poslednom čase rozpaľujú naše obavy z ruských zámerov na Blízkom východe a v Perzskom zálive. Najprv Rusko utrpelo ujmu na povesti pre svoje minulé väzby s Irakom, keď Irak napadol Irán. Teraz počujeme o ruských pokusoch priblížiť sa Iránu dodávaním určitého vojnového materiálu. A uprostred toho všetkého je trik s prepustením rukojemníkov. Tunajší bolševici sa pokúšajú pripraviť pôdu na rozsiahly americký vojenský návrat do Iránu. Ak plán uspeje, bude to tak, ako som už dávno opísal v AUDIO LISTE č. 37, a citujem:

„Americká verejnosť bude žiadať, aby sme sa konečne postavili Rusku, a s plnou podporou verejnosti budú do Iránu prúdiť americkí vojaci a zbrane. Od tej chvíle bude pre verejnosť takmer nemožné sledovať vypuknutie PRVEJ JADROVEJ VOJNY prostredníctvom takzvaných správ.“

(Koniec môjho citátu z AUDIO LISTU č. 37.)

Rusi vedia, čo sa chystá, a pokúšajú sa plán zmariť. V tomto prípade to znamená pokúsiť sa úplne prekaziť rokovania o prepustení rukojemníkov. Doteraz sa ruským agentom v Iráne podarilo prekaziť načasovanie prepustenia a stále pracujú, kým tieto slová vyslovujem 31. októbra, v nádeji, že zabránia prepusteniu rukojemníkov v tomto čase. Ak uspejú, bude to štvrtýkrát počas roku 1980, čo sa odvrátila jadrová vojna. Napriek tomu bolševici, ktorí ovládli našu vládu, nikdy neodpočívajú.

Kým budete toto počúvať, voľby už budú za nami a otázka rukojemníkov možno bude rozhodnutá, ale bolševici už nechávajú narastať ďalšiu vážnu krízu v Poľsku. Už dva roky sa pokúšajú vyvolať v Poľsku výbuch. Prvým plánom bola takzvaná pápežská revolúcia. Podrobne som ju opísal v AUDIO LISTE č. 42; podobne ako pri súčasnom triku s prepustením rukojemníkov bolo aj v pláne pápežskej revolúcie kľúčové načasovanie. Rusom sa podarilo plán prekaziť zmenou termínu pápežovej návštevy Poľska. Teraz však majú bolševici v Poľsku novú zbraň ničenia. Je ňou takzvané hnutie „nezávislých odborov“. Dostalo starý bolševický názov „Solidarita“, ale jeho skutočným cieľom nie je solidarita, ale rozdelenie, nepokoj a revolúcia.

Pred dvoma mesiacmi noví vládcovia v Kremli zmiernili vtedy vznikajúce konfrontácie tým, že schválili významné ústupky štrajkujúcim. Teraz si mnohí poľskí robotníci chcú vydýchnuť a upevniť dosiahnuté výdobytky, ale bolševici na tento účel nové robotnícke hnutie nevytvorili. Namiesto toho prichádzajú nové a väčšie požiadavky, šíri sa agitácia a hrozí nový veľký štrajk. Poľské hranice s Ruskom, východným Nemeckom a Československom sa preto teraz pomaly uzatvárajú. Pri hraniciach v Rusku a východnom Nemecku sú pripravené veľké koncentrácie ruských vojsk. Poľskí robotníci, ktorých použili ako pešiakov, možno čoskoro stratia všetko; tí, ktorí ich využili — bolševici — však možno získajú všetko, čo chcú: revolúciu, svár a krviprelievania. Ak sa to stane, priatelia, môže to byť posledná kvapka pre vodcov v Kremli.

Minulý mesiac som oznámil, že Rusko začalo horúčkovité prípravy, aby mohlo zdecimovať New York pomocou geofyzikálnej vojny. Teraz môžem oznámiť, že tieto prípravy siahajú v obmedzenejšej podobe aj severne do Nového Anglicka. Existuje málo známy, ale významný zlom, ktorý vedie pozdĺž východného pobrežia, sčasti na mori a sčasti na pevnine, a ruské kobaltové bomby na vyvolávanie zemetrasení teraz umiestnili do ôsmich (8) oblastí pozdĺž tohto zlomu na severovýchode. Sú to lokality južne od Providence v Rhode Islande; južne od Norwichu v Connecticute; niekoľko pri Hartforde v Connecticute; pri New Havene v Connecticute; južne od Springfieldu v Massachusetts; a pri Northampton a New Bedforde v Massachusetts. Stále však práve New Yorku hrozí zďaleka najväčšie zničenie. Dôvodom, ako som vysvetlil minulý mesiac, je to, že New York je ústredným mestom tunajších bolševikov v Amerike. Práve teraz sa bolševici snažia zariadiť, aby Rusko malo plné ruky práce s revolúciou v Poľsku; ak sa to však stane, aj tunajší bolševici budú mať plné ruky práce. Možno sa budú prehrabávať v dymiacich troskách tohto zničeného ústredného mesta, pretože, priatelia, podľa poslednej správy je teraz pod vodami okolo New Yorku zakopaných 85 kobaltových bômb vyvolávajúcich zemetrasenia.

Téma č. 2 — Už niekoľko mesiacov vám postupne ponúkam svoje odpovede na otázku: „Čo môžem urobiť?“ Začal som to robiť preto, že ma o to žiadalo čoraz viac z vás. Začali ste mi hovoriť, že vám už nestačí iba sledovať a počúvať, ako sa naše krízy množia; namiesto toho prišiel čas konať — teraz alebo nikdy.

V AUDIO LISTE č. 56 z júla som povedal, že musíme viesť PREVENTÍVNU vojnu. Naša vojna je vojnou pravdy, ktorá má odvrátiť jadrovú vojnu. Našou stratégiou je odobrať zbraň zlata vnútorným nepriateľom, ktorí ju používajú proti nám; a odhalením pravdy o krádeži amerických zásob zlata sa

zbraň zlata stane našou vlastnou. Len tak, priatelia, môžeme získať zbraň dosť veľkú na zastavenie našej zrady vedúcej k národnej samovražde.

Prvým bojovým frontom našej preventívnej vojny je kampaň zameraná na senátora Williama Proxmirea a v tomto smere musíme pokračovať v tom, čo sme začali. Doteraz však senátor Proxmire vynikal tým, že neprijal zmysluplné opatrenia, a preto sa tento mesiac chystáme otvoriť druhý front našej preventívnej vojny. Leží úplne mimo Proxmireovej kontroly, a predsa by mohol zvýšiť tlak, aby konal. Všetko to rozoberiem v téme č. 3, ale teraz sa chcem sústrediť na našu priamu kampaň voči senátorovi Proxmireovi.

Už vyše dvoch mesiacov mnohí z vás zaplavujú senátora Proxmirea listami. Ako som navrhoval, žiadali ste, aby otvoril úplné verejné vyšetrovanie amerických zlatých rezerv. Napokon bude musieť prísť úplná fyzická inventúra nášho zlata, ak ešte nejaké zostalo. Priatelia, v každej takejto kampani sa vždy usilujú vyvolať vo vás pocit osamotení; ak si však myslíte, že ste vo svojich obavách o naše chýbajúce zlato sami, zamyslite sa znova. Ako príklad toho, čo mám na mysli, vám prečítam dôležitý list. Napísali ho senátorovi Proxmireovi začiatkom tohto mesiaca, 2. októbra. Autor je veľmi bystrý podnikateľ z Proxmireovho domovského štátu Wisconsin. Navyše je to muž, ktorý Proxmirea pozná aj spoločensky; počkajte však, kým budete počuť, čo si myslí o situácii. Kópiu svojho listu poslal môjmu drahému priateľovi pánovi Edwardovi Durellovi. Udelil súhlas so zverejnením, ak by oň bol záujem, a pán Durell mi poskytol kópiu. Teraz vám ju prečítam:

„Milý Bill,

Pán Edward Durell, môj blízky priateľ, mi poslal kópiu svojho listu, ktorý Ti napísal 5. septembra 1980. Jeho podstatou je žiadosť, aby si požadoval inventúru zlatých rezerv krajiny. Aj ja som Ti o tejto otázke písal viac než raz. Neochota Ministerstva financií poskytnúť rozumnú odpoveď na túto základnú a jednoduchú otázku zrejme naznačuje, že dnešná skutočná hodnota zlatých rezerv ministerstva môže predstavovať vrcholné ‚zlaté rúno‘.

Inventarizačné postupy, ktoré Ministerstvo financií v súčasnosti používa, by neprijala žiadna verejná účtovnícka firma ani žiadne vedenie podniku, ktoré poznám. Je základnou požiadavkou, aby krajina vedela, aké sú jej zlaté rezervy; skutočnosť, že sa nepodnikajú kroky na fyzickú inventúru, ktorú by vyžadovali všeobecne uznávané účtovné štandardy, robí zo zlatých rezerv Spojených štátov otvorenú otázku na celom svete. Osobne som počul, ako túto otázku kladú finančníci v Londýne aj Zürichu a, samozrejme, mnohokrát v Spojených štátoch.

Ako predseda senátneho bankového výboru to určite patrí medzi Tvoje povinnosti. Zdá sa zvláštne, že nepodnikáš rozhodné kroky v tejto otázke, ktorá je oveľa dôležitejšia než mnohé iné prípady plytvania, ktoré si tak energicky sledoval.

S úctou,“

a nasleduje podpis autora.

Priatelia, list, ktorý som vám práve prečítal, vyjadruje myslenie čoraz väčšieho počtu veľmi dobre informovaných ľudí z obchodnej a finančnej sféry, preto sa nenechajte nikým obalamutiť, že je to inak.

Teraz sa vrátim k vašej vlastnej listovej kampani. Doteraz by ste mali dostať aspoň jednu odpoveď od senátora Proxmirea. Niektorí z vás už dostali dve odpovede. Prvá vlna listov Proxmireovi v auguste vyvolala počítačový formulárový list, ktorý som citoval minulý mesiac. Proxmire ho začal ľuďom posilať koncom augusta. V liste prehodil zodpovednosť na samotné Ministerstvo financií. Údajne požiadal generálneho inšpektora ministerstva o správu o konkrétnej chýbajúcej zásielke zlata. Bola to

záhadná zásielka z Fort Knox z 20. januára 1965. Pri dnešných cenách mala hodnotu vyše miliardy dolárov — 1 000 miliónov dolárov; a pred piatimi rokmi ju písomne priznala pani Mary Brooksová, vtedajšia riaditeľka Mincovne Spojených štátov. V oficiálnom zozname zásielok Ministerstva financií z Fort Knox však nebola uvedená nikde.

Teraz prišiel čas položiť novú otázku, priatelia, a tá znie: „Čo sa stalo s tou slúbenou správou generálneho inšpektora Ministerstva financií?“ Ved' senátorovi Proxmireovi píšete od polovice augusta. Dúfam, že ste si uchovávali všetku korešpondenciu so senátorom Proxmireom, pretože teraz je čas napísať mu váš doteraz najdôležitejší list; ak v ňom môžete uviesť dátum svojho prvého listu, zvýši to jeho účinok. Ak ste si nezaložili spis, ako som vás žiadal, urobte v tomto liste jednoducho to najlepšie, čo viete; začnite však, prosím, už teraz ukladať listy do priečinka alebo do hnedej kancelárskej obálky. Časom to bude čoraz dôležitejšie.

Mimochodom, ak ste doteraz nepísali, ale chcete písať tentoraz, určite to, prosím, urobte. V modelovom liste, ktorý sa chystám navrhnúť, vykonajte potrebné zmeny podľa vlastnej situácie a pošlite ho na adresu:

Senator William Proxmire Senate Office Bldg., Washington, D.C.

A teraz môj návrh ako východisko vášho najnovšieho listu senátorovi Proxmireovi:

„Vážený senátor Proxmire,

Už niekoľko mesiacov Vám píšem a naliehavo žiadam, aby ste otvorili úplné verejné vyšetrowanie amerických zásob zlata. Prvýkrát som Vám o tejto naliehavej veci napísal (dátum). V odpovedi ste ako prvý krok prisľúbili získať správu generálneho inšpektora Ministerstva financií o jednom prípade. Išlo o chýbajúcu zásielku zlata z Fort Knox z 20. januára 1965.

O tejto celkovej otázke som Vám písal aj nedávno, ale Vaše odpovede doteraz stále hovoria, že ste o správu požiadali, nie že ste ju dostali; preto sa teraz pýtam:

„Dostali ste správu, o ktorú ste podľa svojich slov požiadali generálneho inšpektora Ministerstva financií pred vyše dvoma mesiacmi? Ak áno, žiadam o bezodkladné zaslanie kópie. Ak nie, prečo nie po takom dlhom čase? Ak Ministerstvu financií trvá vyše dvoch mesiacov zistiť, čo sa stalo so zlatom v hodnote miliardy dolárov, potom je niečo veľmi zle. A niečo je veľmi zle aj vtedy, ak sa uspokojíte s mlčaním o takej životne dôležitej veci.“

Znova Vás naliehavo žiadam, aby ste bez ďalšieho odkladu otvorili úplné verejné vyšetrowanie stavu amerických zásob zlata. A čoraz viac mojich priateľov a susedov začína súhlasiť — to je posolstvo ďalších podpisov na konci tohto listu.“

Po podpísaní listu získajte všetkých ďalších ľudí, ktorých môžete, aby pod váš podpis pridali svoj — jednoducho podpisy každého, kto súhlasí, že si vaša otázka zaslúži odpoveď. Pomôže, aj keď pod váš podpis pridajú svoje iba dvaja či traja priatelia. Každé meno sa počíta. Použite svoj vplyv. Predtým Proxmire dostával listy; teraz začne vidieť petície, petície a ďalšie petície. A, priatelia, uvidia ich aj istí ďalší veľmi dôležití ľudia!

Keď zozbierate všetky podpisy, ktoré môžete, urobte, prosím, poriadnu zásobu fotokópií skôr, než originál pošlete Proxmireovi. Kópie tohto najnovšieho listu senátorovi Proxmireovi totiž budú zbraňou, ktorú môžete začať používať na ďalšie účely, a použijeme ich hneď, keď otvoríme druhý front našej preventívnej vojny za ZÁCHRANU AMERIKY.

Téma č. 3 — Ako pravdepodobne viete, americkú menu nevydáva Ministerstvo financií, ale „Federálny rezervný systém“. Ak sa pozriete na dolárovú bankovku, uvidíte slová „Federal Reserve Note“. V bankovej terminológii je „note“ dlžobný úpis — príslub niečo zaplatiť; a tieto dlžobné úpisy, ktoré používame ako menu, vydáva Federálny rezervný systém, nie samotná vláda Spojených štátov. Za malý poplatok ich pre Federálny rezervný systém tlačí Mincovňa vlády Spojených štátov. Mincovňa Spojených štátov, zložka Ministerstva financií, v podstate slúži Federálnemu rezervnému systému len ako tlačiareň.

Mnohí ľudia predpokladajú, že Federálny rezervný systém je vládna inštitúcia, ktorou NIE JE. Je čisto súkromne vlastneným systémom centrálneho bankovníctva! To, čo som práve povedal, treba bezpodmienečne pochopiť. Je to kľúč k otvoreniu druhého frontu našej preventívnej vojny za záchranu Ameriky. Preto skôr, než budem pokračovať, chcem povedať niekoľko ďalších slov o čisto súkromnej povahe takzvaného „Federálneho rezervného systému“. Uvedomujem si, že pre niektorých z vás pôjde o opakovanie. Už ste si Federálny rezervný systém sami preštudovali a viete, že je súkromnou korporáciou, ale moja pošta naznačuje, že mnohí novší poslucháči o tom nevedia.

Nie je prekvapujúce, že toľkí ľudia považujú Federálny rezervný systém za vládnu inštitúciu. Od svojho vzniku v roku 1913 Federálny rezervný systém vždy navonok vytváral falošný vládny obraz. Jeho vytvorenie v roku 1913 predovšetkým vyžadovalo zákon Kongresu; nebolo to však preto, že by Kongres schvaľoval novú vládnu inštitúciu. Bolo to preto, že sa Kongres vzdával svojej ÚSTAVNEJ povinnosti vytvárať a vydávať peniaze krajiny! Kongres v podstate udelil novému súkromne vlastnenému systému centrálneho bankovníctva federálnu zakladaciu listinu korporácie. Tento systém následne dostal názov „Federálny rezervný systém“.

V tých časoch mnohí Američania ostro odmietali vytvorenie súkromnej centrálnej banky. Verili, že vytváranie a kontrola našich peňazí majú zostať v rukách vlády — nie súkromnej korporácie. Iní verili, že súkromná kontrola našich peňazí by nebola až taká zlá, keby bola rozptýlená. Títo kritici odmietali sústredenie kontroly našich peňazí v jedinej banke.

Aby umlčali kritikov, tvorcovia novej súkromnej centrálnej banky pre Ameriku urobili dve (2) veci. Prvá sa týkala správnej rady celého systému, ktorú nazývajú „Radou guvernérov“, pretože to znie lepšie. Súhlasili, že predsedu rady môže menovať prezident; a pre istotu súhlasili aj s tým, že menovanie bude podliehať potvrdeniu Kongresom. Ďalším manévrom tvorcov Federálneho rezervného systému v roku 1913 bolo opustenie myšlienky jedinej centrálnej banky. Namiesto toho vytvorili systém 12 bánk roztrúsených po Spojených štátoch. To vytvorilo obraz rozptýlenej kontroly nad americkými peniazmi; aj to však bolo v skutočnosti len naoko, aby umlčali kritikov. Všetko skutočné dianie vo Federálnom rezervnom systéme prebieha vo Federálnej rezervnej banke v New Yorku. Ostatných 11 regionálnych bánk iba nasleduje vedenie newyorskej banky. Majú moc, ale zriedkavo ju používajú, a tak je Federálna rezervná banka v New Yorku v podstate skutočnou centrálnou bankou Spojených štátov.

Vládny plášť, ktorý zdanlivo obklopuje Federálny rezervný systém, je v skutočnosti veľmi tenký, ale stačí na oklamanie väčšiny ľudí, pretože sa nepozerajú dostatočne zblízka. Ľudia napríklad často predpokladajú, že slovo „federálny“ znamená, že Federálny rezervný systém je vládnu inštitúciu; ako však raz povedal Abraham Lincoln v slávnom súdnom prípade: „Kvet sa nestane ružou len preto, že ho nazvem ružou.“ Ani Federálny rezervný systém sa nestane vládnu inštitúciou len pre svoj názov. Ak sa rozhliadnete, uvidíte mnoho súkromných spoločností, ktoré používajú v názve slovo „Federal“. Napríklad existuje aj letecká nákladná spoločnosť „Federal Express“, ale, samozrejme, Federal Express nie je vládnu inštitúciou. Je súkromnou spoločnosťou so súkromnými akcionármi.

Skutočným kritériom toho, či je subjekt verejný alebo súkromný, je vlastníctvo; podľa tohto kritéria je 12 federálnych rezervných bánk úplne a jednoznačne súkromnými korporáciami. Vydávajú akcie ako každá iná súkromná korporácia; a, priatelia, vláda Spojených štátov nevlastní ani jediný cent v akciách Federálneho rezervného systému. Aj budovy, v ktorých sídlia federálne rezervné banky, a pozemky, ktoré zaberajú, sú v súkromnom vlastníctve. Platia z nich miestne dane z nehnuteľností. Platí to dokonca aj o budove tu vo Washingtone, kde zasadá Rada guvernérov Federálneho rezervného systému. Zamestnanci nepodliehajú pravidlám štátnej služby ako vládni zamestnanci. Prezident Spojených štátov formálne odobruje každého nového predsedu Rady Federálneho rezervného systému, akoby bol verejným činiteľom; vo chvíli jeho potvrdenia však predseda prejde súkromnými dverami a za nimi súkromný Federálny rezervný systém robí presne to, čo chce, podľa ľubovôle vydáva alebo zadržiava peniaze a úvery.

Akcie Federálneho rezervného systému sa vydávajú iba bankám, ktoré zasa ovládajú ďalšie mocné súkromné záujmy. Banky vlastniace tieto akcie sa nazývajú „členské banky“. Aj vaša banka môže byť členom. Ak je, zaplatila peniaze Federálnemu rezervnému systému v dvoch podobách. Jednou je vlastníctvo jeho akcií. To prináša úrok v podobe dividend iba vo výške 6 %. Vaša banka však musí odovzdať aj určité percento vlastných vkladov federálnej rezervnej banke vo svojom obvode. Tieto vklady, nazývané „rezervné vklady“, vašej banke neprinášajú úrok. Členské banky Federálneho rezervného systému napriek tomu získavajú určité služby a výhody členstva, ale sú tiež významne zaťažené a obmedzované. Výsledkom je, že čoraz viac bánk vystupuje z členstva vo Federálnom rezervnom systéme. Najmä menšie banky odchádzajú, aby sa nadýchli čerstvého vzduchu. Ako každý monopol ohrozený konkurenciou aj peňažný monopol Federálneho rezervného systému spanikáril. „Fed“ zvyčajne ignoruje Kongres, pokiaľ nečelí problémom.

Keď problémy prepuknú, „Fed“ vždy beží ku Kongresu po pomoc. Najviac počíta s priaznivým prijatím v bankových výboroch Senátu a Snemovne; a wisconsinské dvojčatá — senátor William Proxmire a člen Snemovne Henry Reuss — nikdy nesklamú. Preto Kongres začiatkom tohto roka prijal nový zákon na záchranu Federálneho rezervného systému — akúsi povinnú odborovú organizáciu pre banky. Vyžaduje, aby aj nečlenské banky ukladali bezúročné vklady vo Federálnom rezervnom systéme. Navyše vytvára byrokratickú nočnú moru pre všetky malé banky. Ako zvyčajne, malého človeka vytláčajú v prospech veľkých peňazí. Údajnou zámienkou tohto nového zákona je potreba podporiť finančnú stabilitu bankového systému našej krajiny. Argument je veľmi jednoduchý. Nový zákon má vraj pomôcť zaručiť bezpečnosť aktív, na ktorých stojí vaša banka. Vaša banka je teraz nútená uložiť časť aktív v regionálnej federálnej rezervnej banke. Nemôže tieto prostriedky používať, a preto nám hovorí, že ich nemôže stratiť.

Teraz však, priatelia, zvážte toto. Samotné federálne rezervné banky tvrdia, že majú aktíva, ktoré nemajú — zlaté aktíva. Vašej banke teda hrozí strata všetkého, čo uloží vo federálnej rezervnej banke. A, samozrejme, ak vaša banka stratí všetko, stratíte všetko aj vy! Vy sa môžete rozhodnúť, či vo svojej banke vložíte peniaze alebo nie, ale váš bankár už takú možnosť nemá. Je nútený byť vkladateľom federálnej rezervnej banky vo vašom regióne a táto banka nemá časť aktív, o ktorých tvrdí, že ich má; pretože, priatelia, menový zlatý poklad Spojených štátov nevlastní Ministerstvo financií Spojených štátov. Vlastnícke právo k zlatu namiesto toho od roku 1934 patrí Federálnemu rezervnému systému. Ministerstvo financií je len správcom, kým federálne rezervné banky sú držiteľmi vlastníckeho práva, a teraz vlastnia zlato, ktoré už dávno zmizlo. Vykazujú aktíva, ktoré neexistujú.

Každú sobotu New York Times zverejňujú skrátený neauditovaný finančný výkaz Federálneho rezervného systému. Takmer všetky aktíva sa v podstate redukujú na papier, s jednou veľkou výnimkou. Je to položka s názvom „Zlaté zásoby“. Súčasná uvedená hodnota je mierne nad 11 000 000

000 dolárov — teda 11 000 miliónov dolárov, ale pri nezmyselnej oficiálnej cene zlata, o niečo viac než 40 dolárov za uncu. Skutočná hodnota pri súčasných trhových cenách je bližšie k 200 000 000 000 dolárov. To sú takzvané „zlaté zásoby“ Federálneho rezervného systému. Na papieri sú zďaleka najväčším aktívom federálnych rezervných bánk. Množstvo držané jednotlivými bankami sa líši, ale časti týchto zlatých zásob vlastní všetkých 12 regionálnych bánk.

Priatelia, o americkom menovom zlatom poklade sa často hovorí ako o zlate Ministerstva financií, ale to nie je správne. Federálne rezervné banky majú vlastnícke právo k zlatu prostredníctvom svojich zlatých zásob. Ministerstvo financií slúži iba ako depozitár alebo správca zlata. Napríklad slávny depozitár zlatých tehál Spojených štátov vo Fort Knox je v skutočnosti len obrovská bezpečnostná schránka. Vlastníkom zlata je vkladateľ, Federálny rezervný systém.

Pre svojich poslucháčov z obchodných, finančných a bankových kruhov by som mal tento bod podľa mňa vysvetliť ešte jedným spôsobom. To, o čom hovorím, uvidíte, ak jednoducho porovnáte súvahy Ministerstva financií a Federálneho rezervného systému. Najprv sa pozrite na súvahu Federálneho rezervného systému. Na strane aktív uvidíte položku Zlaté zásoby, predtým nazývanú „Zlaté certifikáty“. Ako konkrétny príklad: 22. októbra 1980 bola hodnota Zlatých zásob uvedená vo výške 11 165 000 000 dolárov. Teraz sa pozrite na súvahu Ministerstva financií z toho dňa. Nájdete rovnakú sumu, ale na strane pasív. Federálny rezervný systém je teda vo vzťahu k zlatu veriteľom a Ministerstvo financií dlžníkom — teda Federálny rezervný systém je vkladateľom zlata, kým Ministerstvo financií je len jeho správcou.

Priatelia, uvedomujem si, že toto všetko môže byť dosť zložité, ale je to aj životne dôležité, pretože fakty, o ktorých som hovoril, poskytujú základ našej druhej cesty konania v snahe ZACHRÁNIŤ AMERIKU. Chcem vám tieto podrobnosti sprístupniť, aby ste sa k nim mohli priebežne vracaať; teraz však zopakujem základné body, ktoré si treba zapamätať:

Po prvé, a to je veľmi dôležité: Federálny rezervný systém je súkromný systém centrálného bankovníctva. Nie je inštitúciou vlády Spojených štátov.

Po druhé: vlastníkom amerického menového zlatého pokladu je od roku 1934 Federálny rezervný systém; a zlato vedené ako „Zlaté zásoby“ je zďaleka najväčším aktívom, ktoré federálne rezervné banky vykazujú.

Po tretie: Ministerstvo financií Spojených štátov toto údajné menové zlato nevlastní. Namiesto toho pôsobí len ako správca zlata Federálneho rezervného systému.

Priatelia, stabilita celého amerického bankového systému je teraz priamo naviazaná na Federálny rezervný systém a ten započítava aktíva, ktoré nemá — zlaté aktíva. Zlato potajomky odviezli z Fort Knox a ďalších depozitárov zlatých tehál Ministerstva financií.

Je vo vašom finančnom záujme uistiť sa, že vaše bankové vklady sú bezpečné. Je v záujme vášho bankára uistiť sa, že jeho vklady vo „Fede“ sú bezpečné; a za inak rovnakých okolností je v záujme „Fedu“ uistiť sa, že jeho obrovské vklady zlata na Ministerstve financií sú bezpečné a v poriadku.

Teraz som teda pripravený navrhnúť, čo môžeme začať robiť prostredníctvom samotného bankového systému. Najprv choďte, prosím, do svojej banky a získajte určité informácie. Potrebujete informácie o federálnej rezervnej banke, ktorá obsluhuje váš región. Existuje 12 federálnych rezervných bánk so sídlami v New Yorku, Bostone, Philadelphii, Richmonde, Atlante, Clevelande, Chicagu, Minneapolise, St. Louis, Kansas City, Dallase a San Franciscu. Zistite, s ktorou z nich pracujú banky vo vašom regióne, a zistite jej adresu. Okrem toho zistite meno prezidenta tejto federálnej rezervnej banky aj mená všetkých členov jej správnej rady.

Priatelia, aby ste získali všetky tieto informácie, nepochybne budete musieť hovoriť s vedúcim pracovníkom banky, a to je dobre. Hovorte s čo najvyšším postaveným pracovníkom svojej banky, pretože keď požiadate o všetky tieto údaje o federálnej rezervnej banke vo svojom regióne, pravdepodobne to vyvolá zdvihnuté obočie. Takmer nikto nikdy neprichádza s takouto otázkou. Ak sa spýta, prečo informácie chcete, povedzte, že plánujete napísať niekoľko listov a radi mu dáte kópiu. Jasne však povedzte, že Federálnemu rezervnému systému nepíšete sťažnosť na vlastnú banku. Získanie adresy svojej regionálnej federálnej rezervnej banky a mien jej prezidenta a členov správnej rady by vám nemalo robiť problémy. Ak by ste v nepravdepodobnom prípade narazili na odpor, priatelia, pamätajte, že na tieto informácie máte zákonné právo. Ako vkladateľ ste veriteľom svojej banky, ktorá je zasa veriteľom federálnej rezervnej banky; vy aj vaša banka máte právo žiadať uistenie, že vaše peniaze sú bezpečné.

Keď tieto informácie máte, ďalší krok závisí od toho, kde sa nachádzate. Ak váš bankový región obsluhuje ktorákoľvek federálna rezervná banka okrem NEWYORSKEJ, je čas napísať ďalšie listy. Newyorská federálna rezervná banka je však osobitným prípadom. Ak práve ona obsluhuje váš región, teraz nepíšete žiadne listy. NEWYORSKEJ FEDERÁLNEJ REZERVNEJ BANKE NEPÍŠTE ŽIADNE LISTY — len si ponechajte získané informácie o jej adrese a členoch správnej rady.

A teraz, čo urobiť, ak váš región obsluhuje ktorákoľvek z ostatných jedenástich (11) federálnych rezervných bánk, ktoré som uviedol. Naliehavo vás žiadam, aby ste napísali list prezidentovi federálnej rezervnej banky a tiež každému členovi jej správnej rady. Uvedomujem si, priatelia, že je to veľa práce, ale v stávke nie je nič menšie než naše prežitie. Nemôžeme si to uľahčovať skratkami. Každý list treba napísať na stroji alebo rukou osobitne, aby mal osobný účinok, ale prezidentovi aj jednotlivým členom správnej rady môžete použiť rovnaké znenie.

Na začiatok tu je osnova toho, čo navrhujem napísať. Tak ako v minulosti, pokojne upravte znenie podľa vlastných obáv a vlastného spôsobu vyjadrovania. Pomôže to listy, ktoré budú dostávať, zosobniť a obmeniť. Veď im budú písať aj ďalší poslucháči; nech však urobíte čokoľvek, určite sa odvolajte na senátora Proxmirea, ako o chvíľu budete počuť. Každý list adresujte:

Prezidentovi alebo členovi správnej rady Federal Reserve Bank (príslušné mesto) na adresu federálnej rezervnej banky.

„Vážený pán / Vážená pani (meno):

Píšem Vám pre svoju klesajúcu dôveru v bankový systém Spojených štátov. Som jedným z rastúceho počtu ľudí s podobnými obavami. Dúfam, že ako kľúčový predstaviteľ bankového života našej krajiny podniknete kroky, ktoré pomôžu obnoviť dôveru, skôr než bude neskoro.

Na ilustráciu svojich rastúcich obáv prikladám fotokópiu listu, ktorý som nedávno poslal senátorovi Williamovi Proxmireovi. Ako predseda senátneho bankového výboru by mal senátor Proxmire vedieť upokojiť verejnosť v bankových otázkach, ale moja niekoľkomesačná korešpondencia s ním mala opačný účinok. Namiesto toho, aby ma upokojili, odpovede senátora Proxmirea na vážne otázky ma znepokojujú; a keď o tom hovorím so všetkými svojimi priateľmi a susedmi, aj oni majú čoraz väčšie obavy.

Keďže senátor Proxmire svojím správaním iba znižuje dôveru v naše banky, domnievam sa, že by som sa mal obrátiť o pomoc na Vás. Ak volení zástupcovia neplnia svoju povinnosť, možno ju splnia zodpovední bankoví predstavitelia.

Moja základná obava je taká, ktorú by ste podľa mňa mali ako predstaviteľ Federálneho rezervného systému zdieľať. Domnievam sa, že Ministerstvo financií Spojených štátov bolo pri správe zlata

Federálneho rezervného systému nedbanlivé alebo sa dopustilo niečoho ešte horšieho. Tak ako mnohí ďalší som presvedčený, že je čas na fyzickú inventúru zásob zlata vo federálnych depozitároch. Možno zostalo len málo zlata alebo vôbec žiadne. Ak Ministerstvo financií nesplnilo záväzok chrániť zlato Federálneho rezervného systému, ako krajina sme skutočne vo veľkých problémoch; a Federálny rezervný systém započítava aktíva vedené ako zlaté zásoby, ktoré neexistujú.

Ako znepokojený občan a bankový vkladateľ Vás prosím o pomoc. Úctivo Vás naliehavo žiadam, aby ste využili svoju právomoc na presadenie fyzickej inventúry zlata Federálneho rezervného systému v trezoroch Ministerstva financií. Neexistuje iná cesta, ako zastaviť šíriace sa pochybnosti o celom americkom bankovom systéme.“

(Koniec listu, po ktorom, samozrejme, nasleduje váš podpis.)

Priatelia, teraz už viete, prečo som navrhol urobiť si zásobu dobrých fotokópií vášho ďalšieho listu senátorovi Proxmireovi. Ku každému listu prezidentovi federálnej rezervnej banky a členovi správnej rady budete chcieť priložiť fotokópiu svojho listu Proxmireovi. Týmto spôsobom, priatelia, môžeme dosiahnuť dve veci naraz. Jednak môžu predstavitelia Federálneho rezervného systému po celej Amerike pocítiť určitú nespokojnosť so senátorom Proxmireom. Nebudú radi počuť, že Proxmire svojím správaním znepokojuje vás aj ostatných. Ak čo len jeden predstaviteľ Federálneho rezervného systému napíše Proxmireovi nespokojný odkaz, bude to mať účinok.

Ale odhliadnuc od samotného Proxmirea začíname otvárať úplne novú cestu konania prostredníctvom bánk. Jednou možnosťou je postup cez samotný Federálny rezervný systém smerom k inventúre zlata, pretože, ako som vysvetlil, 11 z 12 bánk bolo pôvodne určených na vytvorenie zdania, ale moc majú. Newyorskú federálnu rezervnú banku teraz pevne ovládajú bolševici, ktorí chcú zničiť Ameriku, ale ostatných 11 bánk je iná vec. Ich členovia správnych rád sú v zásade vedení k nasledovaniu New Yorku. Väčšinou im neodovzdávajú vnútorné informácie o najtajnejších plánoch, a preto by sa mohli rozhodnúť ukázať svoju silu spôsobmi odporujúcimi želaniam newyorskej banky. Konkrétne by sa mohli rozhodnúť, že inventúra zlata je dobrý nápad, a mohli by pomôcť uskutočniť ju, priatelia.

Na ďalšej úrovni určite dajte svojmu bankárovi kópie najnovšieho listu Proxmireovi aj listov prezidentovi a členom správnej rady regionálnej federálnej rezervnej banky; pretože aj váš bankár, rovnako ako vy, má v tomto všetkom veľmi veľa v stávke. Aj Americká banková asociácia by mala tlačiť na Federálny rezervný systém, aby túto otázku preskúmal. Mala by žiadať, aby prezidenti 12 regionálnych bánk otvorili túto otázku pred Radou guvernérov Federálneho rezervného systému tu vo Washingtone.

Priatelia, uvedomujem si, že toto všetko je ťažké vstrebávať pri jedinom vypočutí, a preto vás naliehavo žiadam, aby ste to podľa potreby počúvali opakovane, kým to nezačne prenikať do vášho vedomia; pretože toto je len začiatok nášho boja na mocnom novom druhom fronte a kľúčom ku všetkému je súkromná korporácia známa ako „Federálny rezervný systém“.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas podať vám moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som sa vás pokúsil upozorniť na niektoré najnovšie bojové fronty tajnej vojny, ktorá teraz zúri. Počas tohto mesiaca, októbra 1980, sa šírili najrôznejšie chýry, že naši rukojemníci v Iráne môžu byť čoskoro prepustení. V téme č. 1 som vám oznámil, ako a prečo to vzniklo. Čiastočne sa to rozbehlo z dôvodov súvisiacich s našimi celoštátnymi voľbami o štyri dni. Ešte dôležitejšie však je, že prepustenie našich rukojemníkov práve teraz má byť jedným krokom na ceste k jadrovej vojne. Rusi to vedia a nechcú sa stať terčom amerického prvého úderu spusteného bolševikmi, preto sa ruskí agenti v Iráne usilovne snažia zastaviť

prípravy na prepustenie našich rukojemníkov v tomto čase. Ale aj keby táto kríza vyšumela, rozbiehajú sa ďalšie, ktoré ju nahradia. Jedna z nich je už na obzore v Poľsku. Ak tam vypukne revolúcia v plnom rozsahu, Rusi sú pripravení odvetiť pomocou geofyzikálnej vojny.

Skutočné hlavné mesto bolševikov — New York — môže celkom dobre zasiahnuť mohutné zemetrasenie. Podľa mojich správ na poslednú chvíľu pokračujú aj ďalšie prípravy geofyzikálnej vojny. V AUDIO LISTE č. 55 som opísal, ako ruské techniky geofyzikálnej vojny spustili v máji výbuch Mount St. Helens. Posledný krok procesu zahŕňal letku kozmosféry, ktoré zhora pálili zbraňami s lúčom nabitých častíc. A k 26. októbru boli nad niekoľkými sopečnými horami severozápadu na stanovištiach letky po štyroch (4) kozmosférach. Sú to Mount St. Helens, Mount Adams, Glacier Peak a Mount Rainier. Vysoko nad Mount Hood je umiestnená aj jedna kozmosféra určená výhradne na pozorovanie.

Priatelia, bojujúce frakcie bolševikov, veľkých ropných záujmov a Rusov nás privádzajú čoraz bližšie k otvorenej totálnej vojne. Útočia a podnikajú protiútoky na mnohých frontoch; a ak chcete zastaviť náš zostup do katastrofy, aj my musíme konať na mnohých frontoch.

PRAVDA je mocná zbraň a musíme ju používať každým spôsobom, ktorý máme k dispozícii. Mesiac čo mesiac sa vás pokúšam upozorňovať na možnosti konania; a pretože čoraz viac z vás koná, verím, že pre Ameriku existuje záblesk nádeje. Napríklad minulý mesiac sa mnohým z vás naozaj podarilo dosiahnuť uverejnenie LISTOV REDAKTOROVI. Dokonca aj Washington Star jeden z nich uverejnil a dal mu nadpis „KDE JE NAŠE ZLATO?“

To, o čo sa spolu pokúšame, priatelia, sa dá naučiť iba jediným spôsobom: tým, že to budeme robiť. Viem, že to nie je ľahké, ale zatiaľ podľa mňa odvádzate skvelú prácu a ďakujem vám.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, toto bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.